

קולנוע

סרטים ביקורת חברתית מזהירה

אשה בצמרת (תליאביב, תליאביב; אנגליה) האסירים עומדים עם ספרי התנ"ך ביד. העוגב נוגן. קולות צלולים נפלאים מהדהדים בחלל הכנסייה. אבל במקום לשמוע את המילים המצופות, שומעים: "איפה פנייך?", שואל אסיר אחד בקול מלא סילסולים. "רצחו אותו, אתה לא יודע?" עונה לו השני, וכאן, בדיאלוג שירי נהדר נפרש סיפור מוזעזע על מפקח בית-סוהר מטומטם, שנתן משור ופטיש לאסיר חולה-רוח, ועל אותו אסיר שהתנפל על הכומר, וחתך אותו במשך חצי שעה לחתיכות, ועל צריחותיו של אותו כומר שהרעישו את כל בית-הסוהר, ולא הגיעו לאוזני הסוהרים. כל זה במנגינה דתית נפלאה המסתיימת ב"אמן". זוהי ביקורת חברתית המשתמשת בכל הכלים, העדינים והגסים, בכל האמצעים, בייקור האמנותיים.

הוא הכיר אנשים משולי החברה, והם ידעו מי הם, והוא ידע, וכל מראיהם ומעשיהם העידו על כך. כאן בין העשירים הכל מכוסה בכסף ובוהבו, מוחבא היטב, מפחיד. ככל שהנער מתגלגל למקומות גוראים יותר, כך המיפלצות שהכיר בבית-הספר נעו שות אהובות עליו יותר, וגם על הצופה הן נראות סימפטיות יותר, נעימות יותר. ומה שנותן לכל הסרט אווירה עוד יותר חזקה וקודרת של סיוט נורא זה שהדמויות ההן, המשרת הגנב חסר-השיניים (הנקרא בשם המעניין "פייגין"), הבינמיסט בעל רגל-העץ, ועוד, עוברות איתו כאילו ממקום למקום, ובכל מקום שהגורל מוביל אותו אליהן, הן כבר נמצאות, מחכות לו.

זהו סרט מצויין בכלל, ובפרט בעונה שדופה זו. חובה ללכת לראות אותו.

יומן החדשות

שלו, **ליאון צ'רני**, לאולפני-רצלית. ר' איך ייקרא הסרט? כמובן: הכולל המערבי. * חוץ מסרט, מסתבר שהביקור שלו בארץ הוליד גם שיתוף פעולה כספי בינו לבין הקולנוע הישראלי. הוא לקח מאולפני-רצלית מניות בסכומים גדולים, על-מנת לממן כור אותן בארצות-הברית, ובדרך הוא הדי ליש לקנות את כל המניות בעצמו. * סרט מוליד סרט. תוך כדי הכנות ל-סרט האורח לעונה המתה, יצא הבמאי **משה מזרחי** לארוחת-צהריים עם המפיק **אלכס מסיס**, ובמסעדה הם פגשו במפיק האמריקאי **סמואל הון**. אחרי הארוחה עזב אלכס מסיס את השניים, והמפיק הי-אמריקאי לא חיכה הרבה ופנה אל משה: "שמעתי שאתה במאי מצויין, אני רוצה ש'תביים לי סרט שוד. תתחיל לצלם בנובמבר, וכשתגמור את הסרט שלך, נסריט את זה בתליאביב, ונסיף כבר בשנה הקרובה". * משה מזרחי עוד מהסס אם לקבל את ההצעה, אבל המפיק קרא כבר באותה הזדמנות את התסריט של אורח לעונה ה-מתה ומייד פנה לאלכס מסיס, ועכשיו הוא שותף באותה הפקה.

הגיבור נזק מן האוניברסיטה בגלל הא-שמות חסרות-יסוד של סטייה מינית. הוא מחפש עבודה ומציעים לו להיות מורה. הוא נפגש עם מנהל בית-הספר. הם משוחחים על תנאי העבודה. הדיאלוגים המזהירים מגלים את טיב אותו בית-הספר, ואותו מנהל, אבל מה שמדבר יותר מאותם דיאלוגים זוהי ה-עובדה שכל השיחה הזאת מתנהלת בחדר שיש בו שולחן וכיסא, ואולי כמה ספרים, אבל אם מסתכלים היטב רואים סימנים ברורים לכך שזה היה בית-שימוש. ה-מיתקן להורדת מים עדיין נשאר מסומן על הקיר, העשוי חרסינה. זהו אמצעי קומי מובהק של במאי בעל כוח וכישרון. הנער מגיע לבית-הספר, מבית-הספר הוא עובר לביתה של מיליונרית מקסימה וחסרת-מעצורים, משם לבית-הסוהר, וכן הלאה. בהתחלה נראה היה שבית-הספר הוא מין חלום בלהות מעורר פלצות, מאוכלס ב-מורים שהם פושעים, מכוערים ובעלי מום, ומאורגן בסדרים שגם קפקא לא יכול היה להמציאם בסיוטיו. אחר-כך, כשהנער עובר משם לביתה של המיליונרית, נראה בית-הספר זיכרון נעים, משום ששם, בבית-הספר,

אמריקה איתך את דרמפון שלי!

תארו לכם את אמריקה, ארץ כל כך גדולה ועשירה והם צריכים דוקא את הדרמפון שלי. בעצם דרמפון הוא לא רק שלי. גם אמא, אבא ואחי החייל אורי כבר גילו אותו מזמן וכולם כולם אוהבים להתרחץ בדרמפון שלי. למה? דרמפון באמת מנקה ומקציף יותר מכל סבון אחר והוא בריא יותר לעור. ואמא אומרת כי דרמפון נורא חסכוני בשימוש. אז באמת אין כל פלא שהאמריקאים רוצים את הדרמפון שלי.

הסבון ללא סבון
דרמפון
Taya

* חברת "מק הסן את רובינס" חברת ההפצה הגדולה ביותר בארצה (בעולם כולו) החליטה לאחר בדיקות מעבדתיות ומחקרי שוק קפדניים, לקנות ולהפיץ את הדרמפון ברחבי ארצה.